

ALEXANDRA POTTER

*confesiunile
unei ratate
trecute
de 40 de ani*

Traducere din limba engleză

DORINA TĂTĂRAN

CORINT
BOOKS

—2020—

A doua zi

AM SENZAȚIA CĂ O SĂ-MI EXPLODEZE CAPUL. GATA, nu mai beau niciodată. O să încerc și eu „ianuarie pe uscat”¹. Bine, e un pic cam târziu, având în vedere că a trecut o săptămână din lună, dar mai bine mai târziu, decât niciodată, nu?

Nu?

Așadar, aseară, planul era să nu mai ies și să îmi gătesc cina aniversară, doar că, până să ajung acasă, dorința mea de a fi o zeiță domestică s-a evaporat. Ar fi însemnat prea mult efort pentru o singură persoană. În plus, odată ce entuziasmul dat de G&T² a început să se estompeze, totul mi s-a părut un pic trist.

Așa că l-am scos pe Arthur la o plimbare. Cum încă nu apucasem să explorez noul cartier, ne-am plimbat pe străzile necunoscute luminate de felinare. Îmi părea ciudat să fiu din nou în acest oraș, deși nu semăna deloc cu Londra pe care mi-o aminteam. Înainte să plec la New York, închiriasem un apartament deasupra unui magazin, chiar în centrul orașului, cu trafic, zgomot și poluare din toate părțile, dar în zona în care stau acum este mult mai liniște, cu șiruri de căsuțe ordonate, cu terase elegante, în stil victorian, și cu alei pavate cu piatră.

¹ *Dry January*, campanie de sănătate, prezentă în special în Marea Britanie, prin care oamenii sunt îndemnați să se abțină cu totul de la alcool în prima lună a anului (n. red.).

² Denumire populară pentru gin tonic (n. red.).

În timp ce mă plimbam, îmi treceam privirea pe la ferestre, ca și cum aș fi răsfoit o carte cu poze. Vedeam frânturi ale vieții de familie. O mamă care piepțâna părul fetiței după baie, la un geam de la etaj; un cuplu cuibărit pe canapea, uitându-se la televizor, cu ecranul reflectat pe fețele lor; un bărbat cu un rucsac închizând ușa de la intrare și strigând: „A venit tata!”

M-am oprit. Poftim metafora perfectă pentru viața mea! Eu, afară, uitându-mă la cei din interior. Toate scenele acelea intime, de binecuvântare domestică... M-a trecut un fior și mi-am tras căciula din lână mai bine peste urechi. Eram afară, în frig, la propriu.

Și totuși...

Bun, în spiritul deplinei dezvoltări, am de făcut o mărturisire.

La fel cum o parte din mine tânjește după toate acestea, există altă latură care se teme de ea. O latură din mine care jură în jurnalul ei că nu va sfârși niciodată ca părintii ei. Una care citește cărți sub pătură, la lumina lanternei, și visează la povești de dragoste romantice și la călătorii în țări îndepărtate. Care e hotărâtă să ducă o viață mai puțin obișnuită, plină de libertate și de entuziasm și de aventură, condimentată cu *ceva diferit*...

Trasă înapoi de lesa lui Arthur, m-am întors și l-am văzut ghemuit pe aleea unei case mari, făcând un mare rahat.

Între timp, iată-mă, adunând rahat de câine!

Am încercat să nu mă mai gândesc la metafore, ci am băgat în pungă mâna înmănușată și am început să îl adun. Folosesc cuvântul „adun”, pentru că Arthur este mereu deranjat la stomac și niciodată nu se pune problema să iei, pur și simplu, rahatul lui, ci trebuie realmente să îl aduni de pe asfalt. M-am forțat să nu vomit, când proprietarul casei a apărut la geam și atât el, cât și

Arthur au început să se uite la mine. Jur că e ceva cât se poate de aiurea în acest aspect al relației om-câine. Dacă extraterestrii ar veni vreodată pe Pământ, cine ar crede că e superior? Nu omul, asta e sigur.

Am continuat să adun... credeam că l-am luat pe tot... am luminat alea cu iPhone-ul, să verific. Vezi, Domnule Proprietar al Unei Case Mari? Poate că mă simt ca o ratată, dar sunt o persoană foarte responsabilă! Am perceput momentul ca pe un mic triumf. Urmărit de o groază grețoasă, când lumina s-a dus de pe asfalt spre pungă. O, Doamne! Se rupsese! Degetele îmi trecuseră prin ea. Mizeria era peste tot pe una dintre mânușile mele sclipicioase din cașmir, pe care le primisem de Crăciun! Am dat-o jos. Futu-i! *Futu-i!* FUTU-I!

Îmi venea să plâng. Realmente să mă întind pe jos și să plâng. Chiar mi-a trecut asta prin cap. Mi-l imaginaș pe proprietar strigând-o pe soția lui, din bucătărie: „Scumpo, e o femeie ciudată întinsă pe alee, plină de rahat de câine, plângând isteric. Nu prea aud prin geamul dublu, dar cred că zice ceva despre faptul că e ziua ei de naștere. Poate că ar trebui să sunăm la poliție. O să sperie copiii.”

Doar că Arthur avea alte planuri. Zărind o veveriță, a scos un urlet și a luat-o la fugă, trăgându-mă după el, în timp ce alerga pe asfalt, iar eu mă țineam bine. Desigur că nu a prins-o. A dispărut sus, într-un copac, iar Arthur a rămas la baza lui, lătrând cât putea de tare. Bietul Arthur, îmi era un pic milă de el. Ai fi zis și-a învățat lecția până acum. Totuși, câți ani mi-a luat mie să învăț că, atunci când un bărbat dispăre și nu îți răspunde la telefon, nici faptul că îi tot trimiți mesaje nesfârșite nu va funcționa.

E cam același lucru. Oarecum.

Ne-am întors și am luat-o spre casă, iar în minte eu deja făceam baie și mă băgam în pat, cu iPhone-ul în mână, să mă uit la apusurile de soare și la ce mâncase lumea la cină, pe Instagram, când am simțit aromă de pește cu cartofi prăjiți, de la un pub de la colțul străzii. Ei bine, era ziua mea de naștere!

Înăuntru se aflau câțiva localnici care își savurau în liniște băuturile. L-am legat pe Arthur de piciorul unei mese din colț, să mă spăl pe mâini și să comand de la bar un pahar cu vin și pește cu cartofi prăjiți. Când m-am întors, cinci minute mai târziu, mă cam așteptam ca el să fi tras masa prin jumătate de pub. În schimb, stătea acolo cuminte, în timp ce un băiețel îl scărpină între urechi.

— Îi place, am zâmbit eu.

Băiatul s-a uitat în sus, de parcă fusese prins făcând ceva ce n-ar fi trebuit.

— E câinele tău?

Eram pe cale să spun că nu, ci al gazdei mele, dar ceva m-a făcut să mă răzgândesc.

— Da, e câinele meu.

— Cum îl cheamă?

— Arthur.

Băiețelul, zâmbind mai larg, a lăsat să i se vadă un dinte lipsă.

— Ca pe regele Arthur?

— Exact, am aprobat, uitându-mă la Arthur, care stătea acolo cu un aer de-a dreptul regal, lăsându-se mângâiat pe cap.

Nu era o titulatură nepotrivită, având în vedere cine era șeful, iar acela, în mod sigur, nu eram eu.

— Regele Arthur.

Ochii băiețelului s-au luminat și și-a afundat mâinile în blana animalului.

— Eu vreau un câine, dar mama nu mă lasă. Spune că pot să am doar un hamster.

— Pot fi amuzanți și hamsterii.

Nu părea convins.

— Dar nu sunt ca regele Arthur, a zis el.

— Nu, nu sunt, am recunoscut.

— Oliver, aici erai!

O voce de bărbat ne-a făcut pe amândoi să ridicăm privirile.

— Mă întrebam unde te-ai dus...

Din cealaltă parte a pubului a apărut un bărbat care arăta de parcă tocmai venise de afară. Îmbrăcat cu o geacă groasă, fular și mănuși, avea păr negru și scurt și era leit Oliver. Deci acela trebuia să fi fost tatăl lui. Băiețelul s-a întins spre mâneca lui, entuziasmat.

— Ghici cum îl cheamă! Regele Arthur. Ca în filmul pe care l-am văzut!

— Nu vă deranjează, nu?

— Nu, nu... deloc.

Avea ochi foarte frumoși. Albastru-deschis, nuanța blugilor decolorați.

— Asta e bine, a zâmbit el, apoi i-a făcut cu ochiul fiului său. Haide, am întârziat!

Era atrăgător, cam cum poate fi un tată.

— Scarpină-i urechile! Îi place! l-a îndemnat băiețelul.

Bărbatul s-a ghemuit ascultător, și-a dat jos o mănușă și i-a scărpinat urechile lui Arthur, căruia îi plăcea atenția.

— Acum crezi că o să mi le scarpine și el pe ale mele? a zis bărbatul, cu o expresie serioasă, aplecându-și capul într-o parte și făcându-l pe Oliver să chicotească.

Bine, haide, chiar trebuie să plecăm, altfel mama ta o să mă omoare, ne așteaptă la cinema.

— La revedere, rege Arthur... la revedere! ne-a făcut Oliver cu mâna amândurora.

— La revedere! am fluturat și eu din mână. Vizionare plăcută!

— Mulțumim, a zâmbit tatăl și a luat mâna fiului.

I-am privit ieșind împreună din pub și, pentru o clipă, mi-am dorit să fi fost eu norocoasa femeie care aștepta la cinema. Nu doar pentru că arătau foarte drăguți, tată și fiu, mână în mână, ci și pentru că nu m-am putut abține să nu observ cât de bine stăteau blugii pe bărbat...

Eiii, Nell!

M-a luat prin surprindere. Era primul bărbat pe care îl observasem, după Logodnicul American, și pe care îl găsisem și atrăgător. A urmat desemnarea că era soțul cuiva, lucru care, din păcate, nu m-a luat prin surprindere, pentru că la vârsta mea toți bărbații buni sunt luați.

Dar, undeva în adâncul sufletului meu rănit, a aprins o scânteie de speranță că poate, doar poate, nu era totul terminat pentru mine.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Vinul meu, care a fost atât de bun, că a trebuit să mai comand două pahare.*
2. *Că Arthur cunoaște drumul spre casă.*
3. *Ibuprofen.*
4. *Amintirile de seara trecută, altfel nu aș fi știut că, în toată agitația cu rahatul de la poartă, am uitat să iau jenanta pungă cu rahat și mănușa, deci va trebui să mă duc înapoi după ele și să îmi cer scuze umil.*
5. *Că în oraș nu sunt afișe cu mine dată în urmărire.**

* Dar, pentru orice eventualitate, voi purta o șapcă.